

GECEMİ
AYDINLAT

GECEMİ AYDINLAT

Orijinal Adı: Tempt Me At Twilight

Yazarı: Lisa Kleypas

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Kübra Tekneci

Editör: Aslı Güçlü

Düzeltili: Fahrettin Levent

Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Aralık 2013

ISBN: 978-9944-82-768-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2009 Lisa Kleypas

Türkçe Yayın Hakkı: © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri
Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul

Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax : (0212) 482 99 78

Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

GECEMİ AYDINLAT

Lisa Kleypas

*Çevirmen
Kübra Tekneci*

epsilon®

Birinci Bölüm

LONDRA

Rutledge Oteli

Mayıs 1852

Genç kız doğru düzgün bir evlilik yapma fırsatını kaçırmak üzereydi - hem de bir gelincik yüzünden.

Poppy Hathaway ne yazık ki önemli gerçeği Dodger'ı Rutledge Oteli'nin yarısı boyunca kovaladıktan sonra fark etmişti: Bir gelincik için düz bir çizgi altı zik ve yedi zaktan oluşuyordu.

“Dodger,” dedi Poppy çaresizce. “Geri gel. Sana bisküvi vereceğim, saç kurdelelerimden herhangi birini, ne istersen! Ah elime geçirdiğimde senden şal yapacağım!”

Poppy onu yakalar yakalamaz, kız kardeşi Beatrix'in aile süitinde otel prensiplerine kesinlikle aykırı olan yırtıcı hayvanlar barındırdığını Rutledge yönetimine bildireceği-

ne yemin etti. Tabii bu bütün Hathaway ailesinin zorla otenlden çıkarılmasına neden olabilirdi.

Bu o an Poppy'nin umrunda değildi.

Dodger Michael Bayning'in ona gönderdiği aşk mektubunu çalmıştı ve dünyadaki hiçbir şey o mektubu geri almaktan daha önemli olamazdı. Dodger'ın lanet olası mektubu birinin bulabileceği herhangi bir yere saklaması felaketin gerçekleşmesi için yeterliydi. Böylece Poppy saygın ve kusursuz genç bir adamla evlenme şansını sonsuza kadar kaybedebilirdi.

Dodger Rutledge Oteli'nin lüks koridorlarında zikzaklar çizerek koşarken onu atlatmayı başarıyordu. Mektup uzun ön dişlerinin arasındaydı.

Poppy onun peşinden koşarken bu olanlara kimsenin şahit olmaması için dua etti. Otel ne kadar tanınmış olursa olsun saygın bir genç kızın süiti dışında tek başına gezinmesi hoş karşılanmazdı. Ancak refakatçisi Bayan Marks hâlâ yatağındaydı. Ve Beatrix sabahın erken saatlerinde Amelia ile birlikte at binmeye gitmişti.

“Bunun bedelini ödeyeceksin Dodger!”

Yaramaz yaratık dünyadaki her şeyin kendi eğlencesi için var olduğuna inanıyordu. Hiçbir sepeti ya da kutuyu ters çevirip kurcalamadan durmuyor, hiçbir çorap, tarak ya da mendili rahat bırakmıyordu. Aşırdığı kişisel eşyalarını koltukların ve sandalyelerin altında biriktiriyor, temiz giysilerin bulunduğu çekmecelerde uyuyordu. En kötüsü de yaramazlık yaptığında bile Hathaway'lerin bunu görmezden geleceği kadar sevimli görünüyordu.

Poppy onun aşırıya kaçan soytarırlıklarına ne zaman karşı çıksa Beatrix özür dileyip Dodger'ın bir daha asla

böyle bir şey yapmayacağına söz veriyor, içten nutuklarına gelinciğin kulak asmamasına gerçekten şaşırmış görünüyordu. Poppy de kız kardeşini çok sevdiğinden bu çirkin hayvana katlanmaya çalışıyordu.

Fakat Dodger bu kez fazla ileri gitmişti.

Gelincik bir köşede durup hâlâ takip edildiğinden emin oldu ve sağa sola birkaç kez zıplayıp savaş dansı yaparak mutluluğunu ortaya koydu. Poppy içten içe onu öldürmek istese de Dodger'ın çok sevimli göründüğünü kabul etmek zorundaydı.

“Seni yine de öldüreceğim,” dedi ve göz korkutmadan ona yaklaşmaya başladı. “Mektubu bana ver, Dodger.”

Gelincik tepeden güneş alan bir ışık bacasının yanından sıvışıp mektubu üç kat aşağıdaki ara kata gönderdi. Poppy yüzünü asarak onu daha ne kadar kovalamak zorunda kalacağını düşündü. Dodger pek çok yere saklanabilirdi ve Rutledge tiyatro bölgesindeki beş bloğu kaplayan kocaman bir oteldi.

“Hathaway’lerin başına bu tür şeyler gelir...” diye mırıldandı Poppy. “Talihsizlikler... Yabani hayvanlar... Yangınlar... Lanetler... Skandallar...”

Poppy ailesini çok seviyordu ama bir Hathaway için mümkün olmayan sakin ve normal bir hayata da özlem duyuyordu. Huzur istiyordu. Öngörülebilirlik.

Dodger kâhyanın sorumlu olduğu üçüncü katta yer alan dairelere doğru koştu. Beyaz bıyıklarını özenle buran kâhya yaşlıca bir adamdı. Hathaway ailesi geçmişte pek çok kez Rutledge’de kaldığından Poppy adamın o katta olan her şeyi en ince ayrıntısına dek amirlerine rapor ettiğini biliyordu. Kâhya durumu anlarsa mektuba el ko-

nulurdu ve Poppy'nin Michael'la olan ilişkisi ortaya çıkarıldı. Ve Michael'ın babası Lord Andover uygunsuz herhangi bir Şey iŐitirse bu birlikteliği asla onaylamazdı.

Brimbley iki Rutledge çalıŐanıyla dışarı çıkarken Poppy nefesini tutup sırtını duvara yasladı. "Hemen n ofise git, Harkins..." diyordu kâhya. "Bay W.'nin oda ücreti meselesini araŐtırmanı istiyorum. Geçmişte ücret doğru olduğu halde aksini iddia etmişti. Sanırım bundan sonra her harcamasında imzasını almamız en iyisi."

"Elbette, Bay Brimbley." Üç adam koridorda ilerleyerek Poppy'den uzaklaŐtı.

Genç kız usulca ofislere yöneldi ve kapı eŐięinde durup içeri göz attı. BitiŐik iki oda da boş görünüyordu. "Dodger," diye telaŐla fısıldadığında onun tekli bir koltuğun altında kıpırdandığını gördü. "Dodger, hemen buraya gel!"

Elbette bu isteği daha fazla sıçramaya ve dansa yol açtı.

Poppy alt dudağını ısırarak eŐikten geçti. Oldukça geniş olan ana ofiste hesap defterleri ve kâğıtlarla dolu büyük bir masa göze çarpıyordu. Masanın arkasında ve mermer raflı Şöminenin yanında ise Őarap rengi kumaŐla kaplanmış tekli birer koltuk vardı.

Dodger parlak gözlerini ona dikerek masanın yanında bekledi. Bıyıkları ele geçirdiği mektuba değiyordu. Poppy'nin usulca yaklaŐtığını fark edince bakışlarını ondan ayırmaksızın hareketsiz kaldı.

"İŞte böyle," dedi Poppy elini ona doğru uzatarak. "Uslu ocuk, güzel ocuk... Orada dur, mektubu alıp seni süitimize götüreceğim, sonra da sana... Lanet olası!"

Tam mektubu kavrayacakken Dodger masanın altına girdi.

Sinirden kıpkırmızı kesilen Poppy onu saklandığı yerden çıkarmak için dürtebileceği bir şey bulma umuduyla etrafına bakındı. Şömine rafında gümüş bir şamdan görünce onu almaya çalıştı. Ama yerinden kıpırdamıyordu çünkü rafa monte edilmişti.

Poppy şöminenin arka kısmı sessizce hareket edince afalladı ve tuğla görünümündeki kapının mekanik bir ses çıkararak usulca açılmasını izledi.

Dodger neşeyle masanın altından çıkıp açıklığın içinden geçti.

“Baş belası,” dedi Poppy nefes nefese. “Dodger, sakın!”

Ama gelincik ona aldırmadı. Poppy tam o anda odaya doğru ilerleyen Bay Brimbley’in sesini duydu. “Bay Rutledge bu konuda bilgilendirilmeli. Raporla ekle. Ve sakın unutma...”

Seçenekleri ya da sonuçları düşünmeye vakti olmayan Poppy gelinciğin peşinden içeri girdi ve kapı arkasından kapandı.

Karanlığın içinde beklerken ofiste neler olduğunu duymaya çalıştı. Anlaşılan fark edilmemişti. Bay Brimbley konuşmasına devam ediyor, raporlardan ve oda hizmetlerinden bahsediyordu.

Poppy bunun üzerine orada uzun bir süre kalması gerekebileceğini aklından geçirdi. Ya da dışarı çıkmanın başka bir yolunu bulacaktı. Girdiği gibi dışarı çıkıp Bay Brimbley’e varlığını ilan edebilirdi elbette. Ancak ne kadar açıklama yapması gerekeceğini ve ne kadar utanç verici görüneceğini hayal bile edemiyordu.

Arkasına döndüğünde uzun bir geçitte olduğunu ve tam yukarıdan hafif bir ışık süzüldüğünü fark etti. Yukarı

baktı. Geçit antik Mısırlıların yıldızların ve gezegenlerin konumunu belirlemek için kullandıklarına benzer bir gün ışığı bacasıyla aydınlanıyordu.

Gelincğin yakınlarda bir yerlerde olduğunu duyabiliyordu. “Pekâlâ Dodger,” diye homurdandı. “Bu duruma düşmemize sen sebep oldun. Neden bir kapı bulmama yardım etmiyorsun?”

Dodger itaatkâr bir şekilde geçitte ilerleyip gölgelerin arasında gözden kayboldu. Poppy içini çekip onu takip etti. Kendini kaybetmemeye kararlıydı zira Hathaway’lerin başına gelen sayısız felaket ona paniğe kapılmanın hiç bir fayda sağlamayacağını öğretmişti.

Dengesini korumak için elleriyle duvara tutunarak ilerledi. Birkaç metre sonra kazımayı andıran bir ses duydu. Olduğu yerde durup kulak kesildi.

Çıt çıkmıyordu.

Fakat ileride bir yerde bir lambadan yayılan sarı parlaklığı görünce sınırları gerildi ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atmaya başladı. Sonra ışık aniden söndü.

Geçitte yalnız değildi. Ayak sesleri bir yırtıcının çevikliğiyle giderek yaklaşıyordu. Biri ona doğru geliyordu.

İşte şimdi paniğe kapılabilirsin diye geçirdi içinden. Korkuyla arkasına dönüp geldiği yöne doğru hızla ilerlemeye başladı. Karanlık koridorlarda gizemli insanlar tarafından kovalanmak bir Hathaway için bile alışılmamış bir deneyimdi. Lanet ederek eteklerini topladı ve koşmaya çalıştı. Ama peşindeki kişi ondan çok daha hızlıydı.

Acımasızca yakalandığı an haykırdı. Bu bir adamdı - iriyarı bir adam - ve onu sırtından çekip göğsüne yaslamıştı.

“Bilmelisiniz ki...” dedi adam alçak ama ürpertici bir sesle. “Biraz daha baskı uygularsam boynunuzu kırabilirim. Şimdi bana adınızı ve burada ne aradığınızı söyleyin.”

İkinci Bölüm

Poppy kanın kulaklarına hücum etmesi ve hissettiği acı yüzünden düşünmekte zorlanıyordu. Yabancıнын göğsü inanılmaz derecede sertti. “Bir yanlışlık oldu,” diyebilirdi. “Lütfen...”

Adam onun kafasını boynuna değecek şekilde iterek, “Adınız?” diye üsteledi.

“Poppy Hathaway... Çok özür dilerim... Amacım izinsiz bir şekilde buraya...”

“Poppy mi?” diyen adam onu saran kollarını gevşetti.

“Evet.” Yoksa onu tanıyor muydu? “Siz... Otel çalışanlarından biri misiniz?”

Adam bu soruya aldırmadı ve tek elini onun üzerinde gezdirmeye başladı.

“Yapmayın,” dedi Poppy kesik kesik nefes alırken ve ondan kurtulmaya çalıştı.

“Neden buradasınız?” Onu çevirip yüzüne baktı. Pop-

py'nin tanıdığı kimse onu böylesine samimi bir şekilde tutmamıştı. Öylesine yakınlardı ki genç kız onun sert yüz hatlarını ve gözlerinin derinlerindeki ışıltıyı seçebiliyordu.

Soluklanmaya çalışan Poppy boynuna saplanan keskin ağrı yüzünden suratını buruşturdu. Elini uzatıp acısını dindirmeye çalışırken konuşmaya başladı. “Ben... Ben bir gelinciği kovalıyordum... Bay Brimbley'in ofisindeki şömine açılınca içeri girdik... Çıkmak için bir yol bulmaya çalışıyordum.”

Açıklaması kulağa saçma gelse de yabancı onun ne demek istediğini çözmüştü. “Bir gelincik mi? Kız kardeşinin evcil hayvanlarından biri mi?”

“Evet,” dedi Poppy şaşkınlıkla. Boynunu ovuşturup suratını buruşturdu. “Peki ama nereden biliyorsunuz? Daha önce tanıştık mı? Hayır lütfen bana dokunmayın... Ben... Ah!”

Onu arkasına döndürüp boynunu kavradı. “Kıpırdaymayın.” Kendinden emin bir tavırla hassas noktayı ovmaya başladı. “Kaçmaya çalışırsanız sizi yeniden yakalarım.”

Poppy tecrübeli parmakların temasına katlanırken deli bir adamın merhametine kalıp kalmadığını merak etti. Parmakların baskısı artarken zevk ve acının karışımı olan tanıdık bir hisle ürperdi. Sıkıntıyla iç çekti ve çaresizce kıvranmaya başladı. Ağrının hafiflediğini hissettiğinde ise şaşkınlıkla derin bir nefes alıp başını öne eğdi.

“Daha iyi mi?” diye sordu yabancı ve parmakları kızın yüksek yakalı elbisesinin kenarlarını süsleyen dantelin altına kayd.

Cesareti kırılan Poppy ondan uzaklaşmaya çalışırken adamın omuzlarını kavradığını hissetti. Boğazını temizle-

yip ağırbaşlı bir ifade takınarak, “Bayım...” dedi. “Buradan çıkmam için bana rehberlik etmenizi istiyorum. Ailem sizi ödüllendirir. Hiçbir soru sormazlar...”

“Elbette.” Onu yavaşça bıraktı. “Kimse bu geçidi iznim olmadan kullanmaz. Buraya giren kişinin bir tür kötülük peşinde olduğunu sanmıştım.” Ses tonunda pişmanlığa dair bir iz olmasa da sözleri özür niteliğindedi.

“Sizi temin ederim ki o kötü hayvanı yakalamaktan başka bir niyetim yoktu.” Dodger’ın eteklerinin kenarını çektiğini hissetti.

Yabancı eğilip gelincığı aldı. Dodger’ı ensesinden tutarak Poppy’ye verdi.

“Teşekkür ederim.” Ellerinin arasındaki gelincığe baktı. “Dodger! Seni lanet olası hırsız! Nerede? Onu ne yaptın?”

“Ne arıyorsunuz?”

“Bir mektup,” dedi Poppy aksi bir ifadeyle. “Dodger onu çalıp buraya getirdi... Buralarda bir yerde olmalı.”

“Daha sonra bulunur.”

“Ama çok önemli.”

“Bu kadar zahmete girdiğinize göre öyle olmalı. Benimle gelin.”

Poppy istemeye istemeye razı oldu ve adamın dirseğini tutmasına izin verdi. “Nereye gidiyoruz?”

Cevap gelmedi.

“Kimsenin bunu bilmemesini tercih ederim,” demeye cüret etti Poppy.

“Öyle olduğundan eminim.”

“Size güvenebilir miyim bayım? Ne pahasına olursa olsun skandaldan kaçınmam gerekiyor.”

“Skandaldan kaçınmak isteyen genç bayanlar belki de

otel odalarından çıkmamalılar,” diye cevap verdi adam aksi bir şekilde.

“Odamda kalmaktan son derece memnundum,” diye karşı çıktı Poppy. “Dodger yüzünden dışarı çıkmak zorunda kaldım. Mektubumu geri almalıyım. Ailemin emeğinizin karşılığını vereceğine eminim...”

“Sessiz olun.”

Poppy’nin dirseğini nazik ama amansız bir şekilde tutarken gölgelerin dans ettiği geçitte yolunu hiç zorlanmadan buldu. Bay Brimbley’in ofisine doğru gitmek yerine uzun bir süre diğer yöne doğru ilerlediler.

Yabancı en sonunda durdu ve duvar görünümünde bir kapıyı iterek açtı. “İçeri girin.”

Poppy tereddüt ederek iyi aydınlatılmış bir odaya girdi. Burası pencereleri caddeye bakan bir salondtu. Bir köşede ağır bir meşe çizim masası vardı ve neredeyse tüm duvarlar raflarla kaplıydı. Ortama hoş ve tuhaf bir şekilde tanıdık olan bir koku - mum, parşömen, mürekkep ve tozlu kitap karışımı - sinmişti ve ona babasının eski çalışma odasını anımsatıyordu.

Poppy peşinden odaya girip gizli kapıyı kapatan yabancıya doğru döndü.

Yaşını kestirmek zordu - otuzlu yaşların başında gibi görünüyordu ama görmüş geçirmiş, hiçbir şeye şaşırmayacak kadar hayatı deneyimlemiş bir hali vardı. Güzel kesimli gür saçları geceyarısı kadar karaydı, siyah kaşları açık teninde göz alıcı bir tezat oluşturuyordu. Şeytan kadar yakışıklıydı. Kaşları gür, burnu biçimli, dudakları dolgundu. Sert çene yapısı her şeyi fazla ciddiye alan bir adamın ağırbaşlı hatlarını işaret ediyordu.

Poppy dikkat çekici bir çift göze bakarken kızardığını

hissetti... Koyu renkli uzun kirpiklerin gölgelediği gözleri yemyeşildi ve bakışları her detayı özümsemek istercesine ona odaklanmıştı... Gözlerinin altı belli belirsiz gölgelenmişti ama bu bile görünümünü bozmuyordu.

Bir centilmen hoş ve güven veren bir şeyler söylerdi ama yabancı sessizliğini koruyordu.

Neden ona bu şekilde bakıyordu? Kimdi ve burada ne gibi bir otoriteye sahipti?

Poppy gerilimi bozmak için herhangi bir şey söylemeliydi. “Kitapların ve mumların kokusu...” dedi anlamsızca. “Bana babamın çalışma odasını hatırlattı.”

Adam ona doğru adım atınca Poppy istemsizce geri çekildi. İkisi de bir süre hareketsiz kaldı. Sorular görünmez bir mürekkeple yazılmış gibi aralarında asılı kaldı.

“Sanırım babanız yakın zamanda vefat etti.” Sesi de geri kalanı gibi boyun eğmez ve kasvetli bir ifade yüklüydü. İlginç bir aksanı vardı, tam olarak İngiliz aksanına benzemiyordu, sesli harfleri düz ve açıktı, r’leri belirgindi.

Poppy şaşkınlıkla kafasını salladı.

“Kısa bir süre sonra da annenizi kaybettiniz?”

“Bunları... Nereden biliyorsunuz?”

“Otelde kalan misafirler hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmek benim işim.”

Dodger kıpırdanınca Poppy onu yere bırakmak için eğildi. Gelincik küçük şöminenin yanında duran geniş koltuğa atlayıp kadife döşemenin üzerine yerleşti.

Poppy yeniden yabancıya baktı. Koyu renkli kıyafeti oldukça zevkliydi, ancak iğnesiz boyun bağına ya da gömleğinin basit düğmelerine bakıldığında varlıklı bir centilmen olmadığı da anlaşılıyordu.

“Aksanız Amerikalıları andırıyor.”

“Buffalo, New York,” dedi adam. “Ama bir süredir burada yaşıyorum.”

“Bay Rutledge patronunuz mu?” diye sordu Poppy dikkatle.

Yabancı kafasını salladı.

“Sanırım yöneticilerinden birisiniz?”

İfadesi anlaşılmazdı. “Onun gibi bir şey.”

Genç kız kapıya yöneldi. “Öyleyse sizi daha fazla meşgul etmeyeyim Bay...”

“Odanıza kadar size birinin eşlik etmesi gerek.”

Poppy bunu düşündü. Ondan refakatçisini çağırmasını istemeli miydi? Hayır... Bayan Marks hâlâ uyuyor olmıyordu. Zor bir gece geçirmişti. Bazen o kadar feci kâbuslar görüyordu ki ertesi günü bitkin ve keyifsiz geçirmek zorunda kalıyordu. Sık sık olmuyordu ama olduğunda Poppy ve Beatrix onun olabildiğince dinlenmesini sağlıyordu.

“Hizmetkârlardan birini size eşlik etmesi için çağırırım mı?”

Poppy bu teklifi kabul etmek istese de onunla birlikte burada birkaç dakika daha kalamazdı. Ona hiç güvenmiyordu.

Kararsızlığını hisseden adamın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Sizi rahatsız edecek olsaydım... Bunu şimdiye kadar çoktan yapardım.”

Açıksözlülüğü karşısında Poppy’nin yüzü kızardı. “Demek öyle.”

Yabancı bir an için bakışlarını kaçırdı, ona yeniden döndüğünde gözleri neşeyle ışıldıyordu. “Güvendesiniz, Bayan Hathaway.” Kahkahasını bastırmaya çalıştığı belli oluyordu. “Gerçekten. Sizin için bir hizmetkâr çağırmama izin verin.”

İfadesinin sıcak ve çekici bir hal aldığını fark eden Poppy kalbinin yerinden çıkacakmışçasına hızla çarptığını hissetti. Adamın zili çalmaya gidişini izlerken aklına yeniden mektup geldi. “Bayım, beklerken, geçitte kaybolan mektubu arama nezaketini gösterebilir misiniz? Onu mutlaka geri almalıyım.”

“Neden?” diye sordu adam onun yanına dönerken.

“Kişisel sebeplerim var,” dedi Poppy kısaca.

“Mektup bir erkekten mi?”

“Bu sizi ilgilendirmez,” dedi genç kız Bayan Marks’ın ısrarcı erkeklere attığı kuru bakışı taklit etmeye çalışarak.

“Bu otelde olan her şey beni ilgilendirir.” Durup ona dikkatle baktı. “Mektup bir erkekten, yoksa öyle olmadığını söylediniz.”

Poppy kaşlarını çatarak ona arkasını döndü ve tuhaf nesnelere dolu raflardan birini incelemeye gitti. Altın yaldızlı ve mineli bir semaver, boncuklu kılıfında büyük bir bıçak, taş oymacılığından ilkel birkaç örnek, çömlekler, Mısır’a özgü bir koltuk başlığı, egzotik madeni paralar, akla gelen her materyalden yapılmış kutular, bıçağı paslanmış demir bir kılıca benzer bir şey ve Venedik’e özgü camdan bir okuma taşı keşfetti.

“Bu ne odası?” diye sormadan edemedi.

“Bay Rutledge’in harikalar odası. Nesnelere çoğunu kendisi toplamış, diğerleri ise yabancı ziyaretçilerin verdiği hediyeler. İsterseniz bakabilirsiniz.”

Genç kız otele misafir olarak gelen Avrupalı asilzadeleri ve diplomatları düşündü. Bay Rutledge’e sıra dışı hediyeler sunulmuş olduğu kesindi.

Raflara göz atarken şaha kalkmış mücevherlerle süslü at heykelini incelemek için durdu. “Ne kadar hoş.”

“Çinli Veliiaht Prens Yizhu’nun bir hediyesi,” dedi adam arkasından. “İlahi bir at.”

Poppy büyülenmişçesine parmağını atın sırtında gezdirdi. “Ve prens artık İmparator Xianfeng olarak tahtta. Oldukça ironik bir hükümdar adı, öyle değil mi?”

Yabancı yanına geçip ona dikkatle baktı. “Neden böyle düşünüyorsunuz?”

“Çünkü ‘evrensel saadet’ anlamına geliyor. Ve karşı karşıya olduğu iç isyan düşünüldüğünde durum hiç de böyle değil.”

“Bana kalırsa Avrupa’da baş gösteren olaylar şu an onun için daha tehlikeli.”

“Evet,” dedi Poppy heykelden uzaklaşırken kederli bir şekilde. “İnsan böyle bir saldırı karşısında Çin hükümdarlığının ne kadar dayanabileceğini merak ediyor.”

Adam ütülenmiş keten ve tıraş sabununun kokusunu alabileceği kadar yakınında duruyordu. Ona dikkatle baktı. “Uzakdoğu politikaları hakkında konuşabilecek çok az kadın tanıyorum.”

Poppy yanaklarının kızardığını hissetti. “Yemek masasında sıra dışı sohbetler eden bir aileye sahibim. Sanırım kız kardeşlerimle sohbe katılmam durumu daha da sıra dışı kılıyor. Refakatçim evdeyken bunu yapmanın hiçbir sakıncası olmadığını ama topluluk içindeyken fazla bilgili görünmemeye çalışmamı söylüyor. Taliplerimi kaçırabilmişim.”

“Öyleyse dikkatli olmalısınız,” dedi adam hafifçe gülümseyerek. “Yanlış bir anda akıllıca bir şey söylemeniz utanç verici olabilir.”

Poppy kapının tıklatıldığını duyunca rahatladı. Hiz-

metkâr beklediğinden çabuk gelmişti. Yabancı kapıyı açmaya gitti. Kapıyı aralayıp bir şeyler mırıldandı ve hizmetkâr başını eğip gözden kayboldu.

“Nereye gidiyor?” diye sordu Poppy şaşkınlıkla. “Oda- ma kadar bana eşlik etmesi gerekiyordu.”

“Ona çay tepsisi getirmesini söyledim.”

Poppy bir an ne diyeceğini bilemedi. “Bayım... Sizinle çay içemem.”

“Fazla sürmez. Hemen gönderirler.”

“Vaktim olsa bile yapamam! Bunun ne kadar uygun- suz karşılanacağını farkında olduğunuzdan eminim.”

“Tek başınıza otelde dolaşmanız kadar uygunsuz kar- şılanacağından eminim.”

Poppy bu sözler üzerine kaşlarını çattı. “Sinsi sinsi ortalıkta gezinmiyordum, gelinciği kovalıyordum.” Ağ- zından böylesine saçma bir cümlenin çıktığını duyunca yüzünün kızardığını hissetti. Ağırbaşlı bir ifade takınmaya çalıştı. “Bu işte benim bir suçum yok. Ve bir an önce oda- ma dönmezsem başım gerçekten derde girecek. Biraz daha beklersek kendinizi Bay Rutledge’in onaylamayacağından emin olduğum bir skandalın merkezinde bulabilirsiniz.”

“Haklısınız.”

“Öyleyse lütfen hizmetkârı çağırın.”

“Çok geç. Çayla birlikte geri dönene kadar beklemek zorundayız.”

Poppy içini çekti. “Fazlasıyla yorucu bir sabah oldu.” Gelinciğin at kılından dokunmuş kumaş tutamlarını hava- ya saçtığını görünce rengi soldu. “Dodger, hayır!”

“Ne oldu?” diye sordu adam ve gelinciğe doğru koşan Poppy’nin peşinden gitti.